

[Niels Helveg Petersen.]

Hvad skal vi så? Jeg vil nævne tre punkter, der for os at se er væsentlige.

Det er for det første at styrke betalingsbalancen ved at opnå varige besparelser på energiområdet. Olie- og energipriserne vil med sikkerhed komme til at stige i de kommende år. Hvad der opnås af besparelser, kommer igen år efter år og med en stigende tendens. Vi må opfordre regeringen til at sætte kraftigt ind på dette punkt, hvor man langtfra har udtømt de muligheder, der eksisterer. Vi tror, der i energipolitikken er betydelige muligheder for at spare energi, og vi skal gerne selv overveje at stille forslag til rådighed for regeringens videre overvejelser.

Vi må for det andet tilrettelægge en politik, hvorved vi fremmer produktion og beskæftigelse, giver de ekspanderende virksomheder bedre vilkår, giver dem en saltvandsindsprøjtning, samtidig med at vi giver de små og mindre virksomheder, som skal sikre en alsidig og smidig erhvervsstruktur i fremtiden, bedre vilkår. Vi skal ikke på dette punkt være for forsigtige, men selvfølgelig søge at sikre metoder, der gør, at det netop bliver de ekspanderende virksomheder, de virksomheder, som har produkter, der kan sælges, som får gavn af de støtteforanstaltninger, der skal sættes i værk. Ellers risikerer vi meget let, at erhvervsstøtte bredt ud over hele feltet bliver virkningsløs, således som vi har set eksempler på det tidligere.

Endelig tror vi i det radikale venstre ikke, at det vil være muligt, med de udsigter for beskæftigelsen der er i de kommende år, med udsigten til at der ikke i en overskuelig periode bliver mulighed for at genskabe den fulde beskæftigelse og udnytte produktionsapparatet fuldt ud, at undgå at komme ind i overvejelser om fordeling af arbejde og indkomst, at fordele arbejde og indkomst på en mere retfærdig måde, så det ikke kun er de mest udsatte grupper, der kommer til at bære byrden af det økonomiske tilbageslag, således som der er en klar tendens til i øjeblikket.

Jeg vil slutte med at sige, at der er noget vist uvirkeligt ved denne afslutningsdebat. Den foregår jo i det ydre meget fredeligt. Forholdet mellem partierne er jo fordrageligt, regeringen har ikke væsentlige politiske problemer; den kan stort set finde et flertal for næsten et hvilket som helst af sine forslag. Regeringen kan

ikke med nogen ret hævde, at den står over for et surt, et tvært og et umedgørligt folketing, som ikke vil noget.

Så skulle man altså tro, at alt var vel, men det er det altså ikke. Folketinget kan ikke skilles i disse dage i nogen glad feriestemning. Tværtimod må man nok sige, at der over debatten her hviler en vis økonomisk uhygestemning. Med vismændenes ord: vi er i den værste økonomiske situation siden anden verdenskrig. Denne folketingssamling må slutte, uden at der er lagt en politisk-økonomisk kurs, uden at man kan skimte den fasthed og stabilitet i det politiske samarbejdsmonster, der gerne klart skulle vise sig. Jeg kan bedyre det radikale venstres klare vilje til at ville være med. Vi ønsker, at augustsamlingen kan blive et vendepunkt, og vi vil gøre, hvad vi kan, for at medvirke til det.

Så vil jeg da gerne sige til hr. Svend Andersen (Rosk. a.) og til fremskridtspartiet i anledning af dagsordensforslaget, for nu at blive i hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s stil, at hver eneste gang, vi har diskuteret økonomiske indgreb, må vi høre den samme tale fra fremskridtspartiet, fra det næststørste parti, hvor fremskridtspartiets bidrag til den almindelige økonomiske diskussion er at stemple alle andre som uvidende og uden forståelse for landets problemer. Hvis jeg skulle stille et dagsordensforslag – hvad jeg altså ikke skal – så ville det lyde noget i retning af: Idet folketinget konstaterer, at folketingets næststørste parti ikke forsummer nogen mulighed for at spille folketingets tid med virkningsløse fremskridtsbravader og stadig sætter nye rekorder i meningsløse dagsordensforslag, fortsætter tinget behandlingen af tillægsbevillingsforslaget.

Jens Møller (KrF):

Det er jo sjældent, at noget er så galt, at det ikke godt for noget. Det gælder også kristeligt folkepartis valgnederlag, for det har jo betydet, at jeg nu får ordet efter hr. Knud Jespersen, så jeg allerede nu kan få lejlighed til at sige ham tak for hans understregning af min og mit partis store indflydelse på regeringens politik. Min medfødte beskedenhed tvinger mig nu til at erkende, at hr. Knud Jespersen nok har overdrevet en lille smule.

Med hensyn til russerne i Kolding Å har jeg godt hørt om dem før fra hr. Knud Jespersen. Hr. Knud Jespersen er jo det, man kalder en